

Николай Лилиев

Заслушан в смътните
слова...

Заслушан в смътните слова
на полунощ, която гасне,
по твоите следи неясни
в притома тръпна и зова:

– Луна, яви се възвисена
и в моята душа всели
привечерния здрач на Сена
и тишината на Ньойи!

Че роб на сила непозната
(кога и как съм завладян?)
аз бродя в своя друм, пиян
от виното на самотата.

1912

КРАЙ

© 1912 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7708>]